

«De les experiències més dures de la vida n'he extret grans lliçons»

«De les experiències més dures de la vida n'he extret grans lliçons»

Cantant. La "gran diva del rock en espanyol" respon aquesta entrevista des de França, on darrerament no deixa d'esgotar entrades. Amb un disc a mig gestar, del qual no vol donar gaires detalls, Luz Casal actuarà demà dissabte a partir de dos quarts d'onze de la nit a la Ciutadella de Roses, en el marc del festival Sons del Món.

GABRIEL RODAS

Com es veu des de França l'escàndol que afecta el govern espanyol?

No ocupa la primera pàgina, almenys als diaris que jo lleigeixo. A les seves portades hi ha altres escàndols de corrupció, que també n'hi ha.

Vostè també clama: "Que canti Bárcenas!"?

Sincerament, passo d'aquests aspectes, i més ara, a mitja hora de fer una prova de so.

Le Figaro la saludava fa uns dies com "la gran diva del rock en espanyol". Se sent còmoda, amb aquest títol?

Això és com entrar en una reunió i que tothom coincideixi a dir que portes un vestit molt bonic. Bé, tu saps que el vestit pot estar bé, però no significa gaire res més. Tinc els peus a terra i sé fins on he arribat, m'imagino fins on puc arribar i el camí que em falta per recórrer. Rebo aquest "títol" amb agraïment, afecte i amb un cert somriure.

Els últims vestits que ha lluit en els seus concerts porten la firma de Gaultier.

De Gaultier, de David Delfin i d'altres. La roba que utilitzo a l'escenari ha de reunir una sèrie de requisits: que sigui còmoda, que no m'impedeixi fer els moviments que normalment faig a l'escenari... No busco vestuaris estrafolaris, intento anar al meu aire i sentir-me bé. Vestida de cuir no canto igual.

França ha vibrat darrerament amb el Tour, però per a tour el seu. No para d'oferir concerts i esgotar entrades al país veí.

Per a mi, França és un tour gairebé ininterromput des de 1991. I és una gran sort, perquè és un públic molt entregat i respectuós a qui em dirigeixo en francès i amb el 80% del repertori cantat en espanyol, fet que suposa un gran exercici d'atenció per part seva.

Aquest estiu només ha actuat a Mallorca i ara ho fa a Roses. Per què tants pocs concerts a l'Estat espanyol?

Per diverses raons. Primera, tinc molta feina a fora; segon, estic cuinant un nou disc i no tinc temps per a més, i tercera i fonamental: després de l'any passat, en què vam fer més concerts dels que pensava, em vaig dir que només tornaria als escenaris espanyols quan tingués nou material.

Un nou disc que està "cuinant" i del qual es resisteix a donar detalls. Digui només de què fa olor...

de molta aventura, d'estats coneguts per la gent i desitjats, i no puc dir-te res més perquè estic a la meitat. He gravat un total de 17 cançons, de manera que tinc un disc enorme. Un disc amb una cara descarnada, intensa i molt emotiva, i una altra de molt més lleugera o transgressora. Tampoc em toca a mi ni tinc ganes de fer una anàlisi del que sóc o del que puc representar, però sempre he tingut una sensació de dualitat que he sabut portar de la millor manera possible. En aquest sentit, aquesta dualitat segueix present.

Per on la sedueixen les cançons?

El més essencial és que em resultin emotives, perquè si m'emocionen a mi també ho faran al públic. Exigeixo cançons que em toquin, que tinguin un plus. Això ho aplico tant a les cançons dels altres com al material original. Si passats uns mesos això no m'estimula, no m'enriqueix o no em provoca alguna cosa, no em serveix. M'és igual quin tipus de reacció, el cas és que n'hi hagi alguna.

Canta mirant als ulls de la gent?

Canto sabent sempre que tinc gent i que tinc individus davant, mai pensant que són una massa. No només em fixo en els primers, fins on m'arriba la vista curta, sinó que sempre penso que hi ha algú determinat a qui va dirigida la cançó. Aquesta percepció no és gratuïta, perquè llavors tinc resposta, així m'ho transmeten després del concert. El contrari seria comunicar-me amb un color, i la gent no és un color, sinó moltes coses.

Fa uns dies va rebre a Los Angeles un guardó a l'excel·lència musical. Els premis són com rams de flors?

El premi era per la meua carrera com a compositora i autora, i això em va donar un gran estímul, fet que també va succeir quan em van donar el Goya per dues cançons que vaig fer amb Pablo Guerrero. Sempre m'he considerat, per sobre de tot cantant, intèrpret, perquè tinc unes característiques més desenvolupades en aquest camp, però per altra banda sempre he escrit, des de petita, encara que no hagi estat gaire prolífica.

Seva és la frase "patir un càncer té els seus avantatges".

Al dir això em refereixo al fet que fins i tot en els pitjors moments un pot treure'n les seves pròpies lliçons, però les lliçons són tan dures que no sé si val la pena viure-les o experimentar-les. Davant de qualsevol adversitat a la vida s'ha d'agafar el toro per les banyes i no posar-hi més drama del que hi ha. Sempre hi ha una llum en una porta que a vegades està gairebé tancada. Es tracta d'anar-la obrint a poc a poc, amb el nostre esforç i recolzant-nos més en el positiu que en negatiu. Quan ets adult, de les experiències dures en treus conclusions que són grans lliçons.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/07/26/experiencies-mes-dures-vida-nhe/627986.html?utm_source=rss